Ч. 82. Пятниця 28 (14) цьвітня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З угорского сойму. — Марокканьска заверуха.

На посьвяточнім засіданю угорскої палати послів принято в загальній і специяльній дебаті двомісячну буджетову провізорию, зн. до кінця червня с. р. В дискусиї президент міністрів ґр. Кін - Гедерварі відпирав закид, немов правительство не додержало своєї проґрами. Запевняв, що правительство знає тягар жертв, що мають бути принесені для армії, але ті тягарі не нарушать культурних інтересів краю. Опісля займав ся ґр. Кін обговоренєм становища правительства в справі войскової карної процедури і заявив, що в переговорах о новім войсковім законі ніколи не ставав в позі ґлядиятора, старав ся провадити їх так, щоби не наразити на шкоду мадярских національних інтересів, а з другого боку, щоби увзглядпити взагалі всі институциї. Переговори в найблизших днях будуть покінчені і президент міністрів може дати запевненє, що правительство незабаром буде мати спромогу внести предложенє в палаті.

В справі виборчої реформи заявив президент, що она мусить бути полагоджена без наражена на шкоду мадярского національного інтересу. В тій справі угорскі социял-демократи відкликали ся о поміч до партиї Юшта, вказуючи, що она обовязана взяти в свої руки провід в боротьбі о виборчу реформу. І справді на конференциї партиї независимців під проводом Юшта ухвалено приняти проєкт президиї що-до заключення „братерства оружя“ з социяльною демократиєю. Ся ухвала викликала в будапештеньских політичних кругах велику сензацию. Майже всї члени партиї Юшта удадуть ся на день 30 с. м. до Араду, де відбуде ся масове віче за загальним виборчим правом. На вічу по раз перший обі партиї виступлять публично разом.

Чим раз більшого клопоту робить французкому правительству марокканьска заверуха. З одної сторони охорона інтересів і поваги приневолює Францию до ужитя цілої енерґії до здавленя ворохобні, а з другої сторони вяже єї розумна охота оминення підозріня, немов би на дні єї марокканьскої політики були заборчі наміри. Вже тепер німецка праса закидає французкому правительству, що против угоди з 1909 року глядає лиш покришки до переробленя марокканьского султанату на французку кольонію.

В „Neue fr. Presse“ посол до прускої сойму Рат виступив без викрутів з закидом, що войскові зарядженя Французів в Марокко, на случай їх розширеня, переміняють ся на постійну окупацию краю і привласненє собі власти. Французке правительство ніколи не спускало з ока тої цїли, тепер же коли до французкого кабінету належить Делькассе, той намір висунув ся на перше місце.

Для Німеччини — каже Рат — прийшла видко хвиля можности направленя похибок, зроблених в Марокко. Коли з упадком независимости держави султаньскєї стратять силу всї договори, тоді для Німеччини прийде хвиля свобідного діланя. Німеччина під ніяким услівєм не може дозволити на то, аби марокканьский султанат дістав ся тревало під виключні або переважаючі впливи французкі. То є не лише справа економічних інтересів, але також безпечности німецкої держави і европейского мира. Утворенє з північної Африки французкої держави кольоніяльної було би пересуненєм сил, якого Німеччина не стерпіла би. Скріплений континґент рекрутів французкої армії з войовничих племен Атлясу і сусїдних країв, покрив би недобір тоїж армії супротив німецкої, приневолив би Німеччину до збільшення уоружень і тим самим підніє би значно небезпечність вибуху війни. Ті свої жаданя Німеччина переведе на случай потреби осстаточними

16)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойлє.

(Дальше).

Варти опришків були уставлені в вузкім ярі. Поза ними піднимала ся стрімка скала, а до переду опускала ся гора як криша до віддаленої досить долини, зарослої корчами. Ті драби бігли би скорше так під гору, як я на долину.

На ногах мали легкі ходаки з воловоі шкіри і тому могли всюди найти для ніг опору. Менше рішучий чоловік як я, був би попав в розпуку.

Але я сейчас помітив особливий вигляд на успіх, який мені віслала судьба і я скористав з него. На самім березі склону гори стояла одна з бочок від вина.

Я почав незамітно і поволи наближати ся до неї, а відтак скоро як тигр вскочив до неї ногами наперед. Скоре торгненє, бочка перевернула ся на бік і стрілою покотила ся в долину.

Не забуду ніколи, панове, тої страшної подорожи.... З яким пекольним гуком та бочка котила ся в долину! Колінами і ліктями опер ся я о стїни бочки, так що разом з бочкою був я одною кулею, в наслідок чого надавав я бочці потрібну рівновагу і силу опору. Але голова виставала з отвору і лиш якомусь чудови маю завдячити, що не розбив собі голови.

По лагідно спадаючих місцях бочка котила ся досить рівно, але на більше стрімких підскакувала в гору, перевертала ся, відтак з тріскотом упадала на землю, так що всі кости ходили в мені як поломані.

Вітер свистав мені в ушах, в голові гуділо мені, як в млині, зробило ся мені слабо, я дістав завороту голови і трохи не зімлів.

Відтак почув я тріскіт ломаного галузя: то я дістав ся в корчі, які бачив з гори.

Тимчасом моя бочка гнала без перерви через отверте поле, дістала ся знов між корчі, аж остаточно ударила о якийсь пень і розлетіла ся на дрібні кусники.

Від страшного потрясеня був я дуже ослабленпй, а мав таке чувство, як тоді, коли перший раз пізнав на мори ті рухи, котрі викликують морску хоробу.

На хвилю мусів я спочити побіч трісок з мого воза і оперти голову на руках. На довший відпочинок не було часу, бо вже над собою почув я вистріли, знак, що мої вороги були зараз за мною.

Я кинув ся в найбільшу гущавину і гнав, гнав, доки аж не упав зовсїм обезсилений. Нїчо не рушало ся. Я позбув ся моїх ворогів.

Коли я знов отямив ся, пустив ся сейчас в дальшу дорогу. По коліна бродив я у воді через ріжні потоки, бо прийшло мені на гадку, що могли за мною гнати ся при помочи псів.

Видобувшись на вільне місце, де можна було розглянути ся довкола, побачив я на мою найбільшу радість, що мимо моїх пригод я не дуже віддалив ся від моєї цїли.

Наді мною піднимав ся верх гори Меродаль з голим сьмілим шпилем, що виставав з дубових лїсів, окружаючих єго склони. Ті гаї карловатих дубів творили дальшу часть гущавини, яка мені служила за охорону. Я гадав, що не маю потреби побоювати ся чого небудь, скоро лиш дістану ся на другу сторону.

Що правда, здавав я собі з того ясно справу, що кождий чоловік тут був моїм ворогом, що я не мав при собі нїякого оружия і що довкола мене було богато народа. Я нікого не бачив, однако від часу до часу чув острий свист, а раз навіть в віддаленю вистріл.

Була то тяжка праця іти в гущавині так наперед, тому я дуже утішив ся, коли дістав ся висше і найшов стежку. Очивидно не був я так дурний, аби сам з неї користав. Я держав ся недалеко від неї і ішов рівно в напрямі, як она вела.

Так ішов я якийсь час і гадав, що вже недалеко до краю ліса, коли почув якийсь особливий шепіт, щось немов би войк. Спершу гадав я, що то голос якого зьвіряти, але незабаром почув слова, з котрих міг розріжнити лиш два французкі:

— Mon Dieu!

З найбільшою осторожностию удав ся я в напрямі, з котрого доносив ся до мене голос.

І що показало ся моїм очам?

средствами і треба, аби п. Круппі і стоячий за ним п. Делькассе знали о тім.

Відтак присьвятив п. Рат довгий уступ „французским інтриґам“ взагалі, а що до Альзатиї і Льотаринґії з окрема, відтак відкликав ся до конференциї держав.

Трох оглядні́йше в тім самім дусі відзиває ся також німецка „Kreutz Zeitung“, котра між иншими так пише:

Чи положенє під Фезом є дійстно таке критичне, як представляють єго французскі і іспаньскі жерела, чи може ворохобня племен є радше штучно піддержувана, того так само не можна ствердити, як не можна відповісти на питанє: хто порушує пружини, які пускають в рух марокканьскі події, виглядаючі дуже на комедию. На всякий случай факт є, що Франция наміряє вислати чотири батальони кольоніяльного войска до области Шауя і там зробити перший крок інтервенциї. На то одначе не має повновласти ні з Альжесірас ні звідки инде.

Подібно пише „Post“, котра з погрозою ставить питанє, як довго то всьо має ще тягнути ся. Франция кидає один відділ войска за другим до Марокка, Іспанія держить армію в поготівли, аби „у відповідній хвили виступити на основі якогось то права“. В той спосіб — каже та часопись — нарушує ся договор альжесіраский кождого дня, а ніяка з держав ні пальцем не рушить. Час вже справді, аби держави голосно і ясно заявили, що дальше так іти не може.

Супротив таких погроз зрозуміла річ, що Франция отягає ся з енерґічнійшим виступом воєнним, хоч в згаданім висше французско-німецкім договорі ясно сказано, що Німеччина в Марокку має лиш економічні інтереси, котрим Франция не буде противділати. Францускa република натомість має також „окремі інтереси політичні“, які Німеччина зобовязує ся пошанувати.

Новинки.

Львів, 27 цьвітня 1911.

— Затвердженє вибору. Є. В. Цїсар затвердив вибір дра М. Ференсевича, лїкаря в Богородчанах на презеса і о. Руденьского гр. кат. пароха в Невочині на заступника презеса ради повітової в Бережанах.

— Іменованя. Пан Міністер справедливости іменував судию Фр. Люд. Штромаєра в Садаґурі заступником прокуратора державного в Чернівцях.

— Письменний іспит кандидатів на учителїв в ґімназиях і реальних школах та кандидаток на учительки в женьских лїцеях відбуде ся у Львові в маю є. р. а то іспит кандидатів в днях 19 і 20 а кандидаток в днях 22 і 23. Опісля наступають устні іспити. Кандидати і кандидатки, що задумують приступити до того іспиту, мають повідомити про се дирекцию іспитової комісиї устно або письменно, найпізнійше до дня 12 мая с. р. і подати точно обсяг предметів іспиту.

— Приготовляючий до учит. семінариї 2-місячний курс для дївчат, устроює „Жіночий Кружок Рус. Тов. Педаґ.“ у Львові з днем 1 мая с. р. Зголошувати ся можна від 27 с. м. почавши в канцеляриї Руск. Тов. Педаґ. (ул. Мохнацкого 12) або в сам день розпочатя курсу в школї ім. Шевченка. Наука відбувати ся буде що днини в пополудневих годинах. За управу Кружка К. Малицка.

— Нещасливі пригоди. Служниця Розалія Лашкевичівна прала онодї біле і при тій роботі вилїзла за чимсь на припічок а коли відтак хотїла злїзти вложила через необережність ліву ногу до баняка з окропом, що стояв на кухни і попарила собі ногу від стопи аж по саме колїно. Першу поміч подало її товариство ратункове. — На будові одного з домів при ул. Сенаторскій впала онодї з руштованя II поверха на руштованє I поверха робітниця Софія Скольова і зломила собі ліву ногу. Поготівля ратункова відставила ві до шпиталю.

— Карна розправа против Каз. Левіцкого, котрий допустив ся звірского убийства на бл. п. Антонїнї Оґіньскій-Шендеровичевій, артистції міского театру дня 22 грудня м. р. відбуде ся дня 17 мая с. р. перед трибуналом судиїв присяжних. Левицкий мимо всяких полекш і вигод, які єму признано в слїдчій вязници, виправляв до недавна такі авантури, що аж буде мусїв і за них відповідати. Взивав часто до своєї келї управителя вязниці і велїв кликати ріжних лїкарів, з котрих все є невдоволений. Так само є невдоволений слїдчим судиєю. Перед кількома днями велїв подати собі папір і перо і зробив донесенє до прокураториї против слїдчого судиї Зґуральского, обвинуваючи єго о надужите власти. Зате слїдчий судия обжалував єго о клевету і Левіцкий буде відповідати ще за один проступок. Минулої суботи счинив знову велику авантуру. Вязнична управа постановила відставити єго до шпиталю в карнім заведеню. Коли візвано єго, щоби війшов до вязничної каритки, Левіцкий почав ставити опір. Тоді чотирох доворців хопило єго за руки та ноги і понесли до каритки. Левіцкий на те почав сильно верещати, кидаючи обидливі слова під адресою вязничної управи та суду. Остаточно всадили єго до каритки і виїхали з подвіря на улицю. Тут Левіцкий верещав дальше і зиклинав тим велике збіговище. Візник затяв коні і поїхав швидко а Левіцкий кидав ся і кричав так аж до будинку карного заведеня, де єго втихомирено та уміщено в шпитали.

— Огні. Про пожежу в Борщеві доносять ще: Дня 19. с. м. в саме полудне вибух в Борщеві на передмістю, внаслідок необережности дїтий, великий огонь і в кількох хвилях обияв сусїдні доми і будинки. З міста поспішили люди на поміч, не причуваючи, що небавом і їх доми стріне така сама судьба. Внаслідок

На ложи з сухого листя лежав чоловік, що мав на собі той сам сірий мундур, який і я мав на собі. Був видко тяжко ранений, бо хустка, яку притискав до грудий, була цїла червона від крови. Довкола єго ложа була калужа крови, а над ним бренїли такі рої мух, що певно було би то звернуло на себе мою увагу, колиб я навіть був не чув зойку.

Я спершу на хвилю задержав ся, бо побоював ся засідки, однако відтак милосердиє і привязанє перемогли всї инші чувства і я в одній хвили укляк побіч раненого.

Був то Діплессі, котрий вчера виїхав, аби підпалити костер. Поглянув на мене, як запаморочений. Один погляд на єго запалі лиця і пригаслі очи сказав мені, що той чоловік умираючий.

— Жерар! — шепнув. — Жерар!

Я міг глядїти на него лиш з чувством великого милосердия, але він, той хоробрий чоловік, думав ще о своїм обовязку, хоч був вже близький смерти.

— Костер, Жераpде! Хочеш єго підпалити?

— Маєш кремінь і сталь?

— Ось они.

— Коли так то підпалю єго ще нинї в ночи.

— Умираю з тою сьвідомостию. Пострілили мене, Жерарде. Скажи маршалкови, що я всьо зробив, що було в моїх силах.

— А Кортекс?

— Той був ще нещасливійший. Попав ся в їх руки і погиб страшною смертию. Коли побачиш, що не будеш міг утечи, сам собі всади кулю в голову, аби не умирати так як він.

Я помітив, що лиш з трудом добуває з себе слова і похилив ся до него, аби ліпше чути.

— Чи можеш мені дати ще яку добру раду, аби я міг добре вивязати ся з моєї задачі? — спитав я.

— Так, так; де Помбаль. Він тобі поможе. Завір де Помбалеви.

По тих словах похилив ся назад і віддав духа.

— Завір де Помбалеви. То добра рада — сказав я сам до себе.

На моє здивованє побачив я в тій хвили, що зараз побіч мене стояв якийсь чоловік. Слова мого товариша так займили мою увагу, що він міг наблизити ся до нас, а я єго не помітив.

Я зірвав ся на рівні ноги і поглянув на него.

Був то високий чоловік з чорнявим лицем, волосє, бороду і очи мав чорні, а на єго лици видко було якийсь сум. В руцї держав фляшку з вином, а через рамя мав перевішону рушницю, яку носили ґерилясї. Не здоймав єї з рамени, а я пізнав сейчас, що з то той чоловік, котрого поручив мені мій умираючий товариш оружия.

— Ах, вже помер! — сказав, похиляючи ся над Діплессісом. — Утїк в гущавину, пошиблений кулею в груди. На щастє я найшов єго в місци, де упав і міг в той спосіб принести єму полекшу в послідних єго годинах. То ложе то моя робота, а вино приніс я, аби злагодити єго спрагу.

— Пане — сказав я до него — в імени Франциї дякую вам. Я лиш полковник ґузарів, але називаю ся Стефан Жерар, а то назвище має добрий звук у французкій армії. Чи вільно спитати...

— Так, пане, називаю ся Альойзий де Помбаль і єсьм молодшим братом звістного шляхтича того самого назвища. Тепер єсьм першим поручником в ватазї ґерилясів під Мануелем, котрого звичайно називають „Усьміхненим“.

Панове, я вхопив ся за то місце, де повинен був находити ся мій пістолет, але де Помбаль лиш розсьміяв ся, глядячи на той рух...

— Я єго перший поручник, але й рівночасно єго найбільший ворог — сказав.

Розпняв кафтан і відсунув сорочку.

— Погляньте тут! — відозвав ся і показав мені свої плечі, на котрих мав старі і нові, синї і червоні смуги. — То так мене „Усьміхнений“ обдарував, мене, чоловіка з найлїпшої крови і роду в цїлій Портуґалії. Як я на нім пімщу ся, побачите незабаром.

З очий єго била така скаженість, так скреготав зубами, що я не міг сумнївати ся о правдї єго слів, тим більше, що потверджували єї криваві знаки на єго плечах.

— Маю ще десятьох людий, котрі держать зі мною — говорив дальше. — За кілька днів маю надію прилучити ся до вашої армії, коли тут довершу мого діла. Тимчасом...

Єго лице набрало нараз якогось дивного вигляду, зірвав наглє оружия з плечий і крикнув:

— Руку до гори, ти проклятий Французе! Руки до гори, або куля в лоб!

Дивуєте ся, панове? Ви остовпіли?! Подумайте собі лиш, як я тоді остовпів і здивував ся над тим несподіваним зворотом в нашій розмові.

Я побачив чорний отвір карабінового дула, а поза ним чорні, блискучі очи. Що було робити? Я витягнув руки до гори.

Рівночасно почув я зі всїх сторін людскі голоси, крики, накликуваня і тупіт многих ніг. Купа страшних статяй виринула з корчів, кілька пар сильних рук вхопило мене і я, нещастний, другий раз опинив ся в неволи ґерилясів.

На щастє не мав я при собі пістолету, аби міг собі власною рукою вгнати кулю в лоб. Колиб я був в тій хвили уоружений, не сидів би тепер тут в каварни і не оповідав би вам, панове, о тих давних часах.

Сильні, оброслі лаби держали мене зі всїх сторін та вели згадуваною вже перше стежкою, а той злодій де Помбаль видавав при тім прикази. Чотирох опришків несло тїло мого нещасливого товариша Діплессіса.

(Дальше буде).

сильного вітру, з нечуваною скоростию перекидав ся огонь на всї сторони, а по якій пів годинї горіли вже доми на противній сторонї міста. Всяка поміч внаслідок недостачі людий і пожарних приладів, в часї пожежі на так великім просторі, була безуспішна. Жертвою сеї пожежі упало поверх 100 господарств, а шкода виносить около 200 тисяч корон, з чого лише мала часть була обезпечена. Около 80 родин найшло ся нагло без стріхи. Пожарні стяги сокільскі з Озерян, Королївки і „Січ“ зі Скали працювали до самого рана над гашенєм огню. Завязав ся вже комітет і віднїс ся до властий о чим скоршу поміч, яка є конечна, бо жертвою катастрофи паде переважно найбіднїйше населенє. Дуже сумно, що таке місто як Борщів доси ще не має пожарної сторожи. Заложено там пожарну філію львівского „Сокола“, але она — як кажуть — спить. Може тепер пробудить ся і возьме ся до роботи. — В Сідвінї коло Йорданова в західній Галичинї згоріло онегди 12 селяньских домів разом з будинками господарскими, школа, костел і приходство. З костела винесено майже всї річи а вежа на нїм завалила ся. Шкода величезна бо анї один господар не був обезпечений.

— Розрухи в Карові а правда. Дивна річ, як люди в теперішних часах люблять і уміють неодно перекручувати. О правду їм байдуже, але для сензациї або якоїсь иншої, поганїйшої цїли готові кождої хвилї зробити з мухи слона. Вже навіть „Berlin. Tageblatt“ подав своїм читачам звістку, що в Карові зробили Русини „погром“ Жидам. Львівскі ґазети розписали ся також широко о тих розрухах, надаючи їм характер протижидівский, антисемітский, а тимчасом о скілько доси знає ся, цїла справа представляє ся як звичайна бійка, в котрій відограли ролю з одної сторони безпеременно нехабність і горівка а з другої нетактовне поведенє. „Gaz. Narod.“ помістивши довший опис карівских авантур, очевидно на основі того, що розповідають у Львові, так пише дальше:

„Тепер, коли хід карівских ексцесів вже докладно знаний, треба ствердити, що н е м о ж е т у т б у т и й б е с ї д и о я к и х с ь р о з р у х а х а н т и с е м і т с к и х. Що правда, початок ексцесів вийшов з того, що нападені були два Жиди, але характером і сутию вийшовших опісля з того заворушень був о п і р т о в п и п р о т и в ж а н д а р м і в, коли они виновників нападу хотїли арештувати. Отже лиш з того становища, яко опір против власти треба ті події трактувати і не можна підсувати їм ніяких мотивів антисемітских.

„Карівскі ексцеси пояснюють ся ще й тим, як нас інформує один з властителів посїлости земскої, равского повіта, що тепер з приводу бранки войскової молоді паробчаки всюди суть пяні а що на рускі сьвята з'їхали ся до домів урльопники, отже всюди о авантури легко. Дїйстно в дуже многих місцевостях пяні паробчаки, що лагодять ся до асентирунку, викликали авантури, а що в Карові прибрали они більші розміри, було то річию случаю.

Для вияснення сеї чисто льокальної бурди, котра несподїванно набрала значіня, коли вже не сьвітової то бодай европейскої справи, подаємо ще дещо з дописи, яку одержав „Руслан“ з Карова від дописувателя Ф. С., котрий очевидно інформував ся на місци. Отже в тїй дописи каже ся так: Жид, різник з Угнова, купив корову у селянина і мав єї забрати сейчас по своїх сьвятах, с. є в велику пятницю. Жид не забирав корови в велику пятницю, а прийшов по неї у Великодну недїлю. Селянин, шануючи рокове сьвято, не хотїв Жидови видати корови скорше як в середу або бодай ві второк вечер. Тимчасом Жид пішов за жандармом і за недовгий час прийшов з жандармом в недїлю по корову. Селянин і на интервенцию жандарма Б., дуже вденервованого чоловіка, відповів, що у него сьвято і корови не видасть. На те віддалив ся жандарм і стрітивши на дорозї перебуваючого на сьвятах жовніра, велїв єму арештувати селянина. Жовнїр почав звиняти ся, що він не є в службі і не може арештувати селянина; на то жандарм відобрав жовнїрови „урльопас“ та куплю і відвів его до арешту до Угнова. Таким поведенєм жандарма обурили ся усї молодші парубки і коли на другий день (в понедїлок) наїхало знов до Карова кільканайцять Жидів з Угнова, а Жиди під опікою жандармів почали остро прозивати ріжними неприличними викликами селян, серед селян настало страшне роздрaженє, яке перемінилось в чинну борбу. В борбі дїсталось справдї Жидам і жандармам. Сейчас зателєґрафовано до Рави по дві компанії войска і до доколичних жандармів, щоби прибули до Карова і почались арештованя. Увязнено 29 селян разом з війтом, а в селї урядує 8 жандармів. — Як поправдї маєсь цїла справа, викаже очивидно судове слїдство.

— В справі сьвяткованя сотих роковин уродин Маркіяна Шашкевича, які припадають на день 6. падолиста с. р. відбуло ся під проводом заступника голови Тов. „Просьвіта“, о. Т. Лежогубского дня 17 с. м. засїданє анкети, зложеної з відпоручників українських товариств у Львові. До участи в тїй анкеті запрошено також золочівску та олеску філію „Просьвіти“, де родив ся і жив Маркіян. На анкеті було присутних 21 відпоручників львівских товариств і відпоручник золочівскої філїї. Анкета уконстатувала ся як ширший комітет Шашкевичівского обходу ювилейного і порішило, що сьвяткованє памяти Шашкевича має мати характер всеукраїнський і в тїй цїли належить порозуміти ся з Українцями закордонними і буковиньскими. В обходї повинні взяти участь всї верстви нашої суспільности, бо Шашкевич був тим, що перший пробудив галицку Україну до житя. В часї дискусиї піднесено різні гадки дотично сьвяткованя обходу, висказуючи баганє, щоби ювилей випав як найвеличавійше. До переведеня вибрано тїснїйший комітет зложений з сїмох членів. В склад тїснїйшого комітету увійшли: др. І. Брик, др. М. Волошин, о. Т. Лежогубский, о. Л. Огоновский, І. Савицкий, др. К. Студиньский, др. Д. Яремко. Тїснїйший комітет має зладити програму обходу і предложити єї ширшому комітетови до одобреня. Наколи би хто небудь мав який проект в справі звеличеня сего народного сьвята, зволить порозуміти ся письменно з комітетом Шашкевичівского обходу у Львові Ринок ч. 10 (Товариство „Просьвіта“).

Телеґрами.

Відень 27 цьвітня. На тутешній технїцї зібрала ся нинї конференция ректорів всїх австрийских висших шкіл. Проводить ректор віденьскої техніки Юптнер. Наради відносять ся до права і материяльного становища професорів висших шкіл, надзвичайних професорів і доцентів.

Петербург 27 цьвітня. У великім тиждни були два случаї занедужаня підозріні о холеру. Хоч не стверджено бацилїв, то все-таки заведено міри осторожности. Вчера були три підозріні случаї.

Париж 27 цьвітня. З Танджера доносять, що наспів там лист майора Бремонда датований 22 с. м., в котрім сказано, що француский відділ єсть дуже обезсилений і має 30 недужих. Бремон оціняє сили неприятеля на 5.000 людий. Відділ его відпер два рази атаки повстанців при чім один жовнїр погиб а 6 єсть зранених.

Ню-Йорк 27 цьвітня. Товариства робітничі розвинули аґітацию в цїлім краю і кажуть, що арештованя в Льос Анґельос суть вислїдом хитрого замаху капіталу на робітників. Ню-йоркскі товариства збирають фонд на оборону в сумі 200.000 долярів.

Вашінґтон 27 цьвітня. Справу арештовань з причини експльозиї в Льос Анґельос порушив социяліст Берґер в палаті репрезентантів. Він зажадав слїдства через конґрес.

Курс львівский.

Дня 26-го цьвітня 1911.		Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . .		702·—	709·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.		463·—	473·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		561·—	568·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку		535·—	548·—
II. Листи заставні за 100 вр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .		109·70	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .		99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .		99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв. .		94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .		96·50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.		96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		92·20	92·90
III. Облїґи за 100 вр.			
Пропінацийні галицкі		98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .		99·10	99·80
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.		92·30	93·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .		93·30	94·—
„ м. Львова 4% по 200 К .		92·70	93·40
IV. Льоси.			
Міста Кракова		100·—	108·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	76·75	82·75
Угорскі черв. хреста		55·—	61·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. .		70·—	76·—
Базиліка 10 К		39·—	43·—
Йошіф 4 К		8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.		9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·36	11·46
Рубель паперовий		2·53	2·54
100 марок нїмецких		117·50	117·90
Доляр американьский.		4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

ЧВ. 51.979. Львів, дня 20 цьвітня 1911.

Оголошенє.

В краєвих низших школах рільничих в Березници п. Стрий, в Городенцї, в Ягольници, в Кобірничах п. Кенти, в Милятинї п. Ряшів, в Суходолї п. Коросно, зачинає ся рік шкільний 1911/12 з днем 1 липня с. р.

Краєві низші школи рільничі мають на цїли образованє передовсїм синів селян на здібних і практичних господарів.

Цїлий курс науки тревае три лїта.

Всї ученики мешкають в заведеню.

Оплата за удержанє в інтернатї виносить 150 К піврічно.

Ученики незаможні можуть бути приняті на кошт фонду краєвого с. з. одержуть безплатне поміщенє в інтернатї, харч і одїж з виїмком обуви і біля і вносять лише шкільну оплату в квотї 5 К за піврік.

Подання о принятє до низшої школи рільничої треба вносити найпізнїйше до 15 червня с. р. до Дирекциї одної з поданих висше рільничих шкіл. До подання, що є вільне від стемпля, треба долучити: 1) метрику хрещеня на доказ, що кандидат укінчив 15 лїт, 2) сьвідоцтво здоровля, виставлене лїкарем, 3) сьвідоцтво шкільне з укінчення народної школи, 4) сьвідоцтво убожества, наколи кандидат убігає ся о принятє на кошт краєвого фонду.

Пйотровський.

Оповіщенє.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятинї запрашає на

Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 9 мая 1911 о годинї 4-ій по полудни.

Порядок дневний:

1) Відчитанє протоколу з послїдних зборів.
2) „ справозданя з люстрациї звязкової.
3) Замкнене рахунків за рік оборотовий 1910, справозданє комісиї шконтруючої і удїленє Дирекциї абсолюториї.
4) Затвердженє роздїлу зисків доконаного по мисли § 79 статуту.
5) Вибір 6 членів до Ради надзираючої.
6) Затвердженє вибору Дирекциї.
7) Внесеня членів.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Снятин, дня 18 цьвітня 1911.

Секретар: **Иосиф Мушиньский.** Презес: **Филимон Огоновский.**

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телєфона ч. 527.